

Sygn. akt II Ka 556/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sąd. Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r.

sprawy **M. K. i K. G.**

obwinionych z art. 120 § 1 kw i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców obwinionych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 19 kwietnia 2017 r. sygn. akt II W 479/15

w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że za podstawę orzeczenia o wymierzeniu K. G. kary nagany, w miejsce art. 29 § 1 i 2 kw przyjmuje art. 39 § 1 i 2 kw; w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. S. w W. oraz Kancelarii Adwokackiej adw. J. S. w W. po 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w stosunku do obwinionych w postępowaniu odwoławczym; zwalnia obwinionych od opłaty za II instancję oraz ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 556/17

UZASADNIENIE

M. K. obwiniony był o to, że:

I. w dniu 03.07.2015 roku z działki leśnej w S. gminy S., powiatu (...), województwa (...) wspólnie i w porozumieniu z K. G. dokonał wyrębu i zaboru w celu przywłaszczenia 50 sztuk drzew sosnowych o łącznej wartości 360 zł na szkodę G. M.,

tj. o wykroczenie z art. 120 § 1 kw

II. w tym samym czasie i miejscu jak w pkt I bez zgody właściciela wjechał do nienależącego do niego lasu ciągnikiem rolniczym(...) nr rejestracyjnym (...),

tj. 161 kw w zw. z art. 47 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 28.09.1991 roku o lasach

III. w dniu 03.07.2015 roku w P. gminy S., powiatu (...), województwa (...) kierował ciągnikiem rolniczym(...) nr rejestracyjny (...) po drodze publicznej nie mając przy sobie wymaganych dokumentów prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego, polisy ubezpieczeniowej OC,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw

IV. w tym samym czasie i miejscu jak w pkt III kierował ciągnikiem rolniczym (...) nr rejestracyjny (...) po drodze publicznej pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu,

tj. o wykroczenie z art. 94 § 2 kw

V. w tym samym czasie i miejscu jak w pkt III kierował ciągnikiem rolniczym (...) nr rejestracyjny (...) i przewoził w nim jedną nadliczbową osobę

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 63 ust, 1 PRD

K. G. obwiniony był o to, że:

w dniu 03.07.2015 roku z działki leśnej w S. gminy S., powiatu (...), województwa (...) wspólnie i w porozumieniu z M. K. dokonał wyrębu i zaboru w celu przywłaszczenia 50 sztuk drzew sosnowych o łącznej wartości 360 zł na szkodę G. M.,

tj. o wykroczenie z art. 120 § 1 kw

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy w Węgrowie orzekł:

I. obwinionego M. K. w ramach zarzucanego mu w pkt I czynu uznał za winnego tego, że w dniu 03.07.2015 roku z działki leśnej w S. gminy S., powiatu (...), województwa (...) wspólnie i w porozumieniu z K. G. dokonał wyrębu i zaboru w celu przywłaszczenia 50 sztuk drzew sosnowych o łącznej wartości 187,50 zł na szkodę G. M., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 120 § 1 kw

II. obwinionego M. K. w ramach zarzucanego mu w pkt II czynu uznał za winnego tego, że w dniu 03.07.2015 roku w S. gminy S., powiatu (...), województwa (...) bez zgody właściciela wjechał do nienależącego do niego lasu ciągnikiem rolniczym w miejscu do tego nieprzeznaczonym, tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 161 kw,

III. obwinionego M. K. w ramach zarzucanych mu w pkt III-V czynów uznał za winnego tego, że w dniu 03.07.2015 roku w P. gminy S., powiatu (...), województwa (...) kierował ciągnikiem rolniczym (...)nr rejestracyjny (...) po drodze publicznej nie mając przy sobie wymaganych dokumentów prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego, polisy ubezpieczeniowej OC, a nadto pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu i przewoził w nim jedną nadliczbową osobę, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 95 kw, art. 94 § 2 kw i 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw

i za czyny te wyczerpujące dyspozycję w/w przepisów wymierzył mu na podstawie art. 120 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw łączną karę grzywny w wysokości 300 złotych, na podstawie art. 120 § 3 kw w zw. z art. 9 § 2 kw orzekł od M. K. na rzecz G. M. nawiązkę w wysokości 375 złotych solidarnie z K. G.,

IV. obwinionego K. G. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 03.07.2015 roku z działki leśnej w S. gminy S., powiatu (...), województwa (...) wspólnie i w porozumieniu z M. K. dokonał wyrębu i zaboru w celu przywłaszczenia 50 sztuk drzew sosnowych o łącznej wartości 187,50 zł na szkodę G. M., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 120 § 1 kw, i za czyn ten na podstawie art. 120 § 1 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 w zw. z art. 36 § 1 kw wymierzył mu karę nagany, na podstawie art. 120 § 3 kw orzekł od K. G. na rzecz G. M. nawiązkę w wysokości 375 złotych solidarnie z M. K.,

V. zwolnił obwinionych z kosztów postępowania, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy obwinionych.

Apelacja obrońcy obwinionego M. K. wyrokowi zarzucała:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przyjęcia, a polegający na ustaleniu w zakresie zarzutu I dokonania wyrębu 50 sztuk drzew sosnowych na szkodę G. M., w sytuacji, gdy nie dokonano porównań cech ściętych drzew z pniami pozostałymi po ich wycięciu - jak twierdził świadek G. M.;
2. przyjęcie w konsekwencji ustaleń co do zarzutu I, że obwiniony wjechał do lasu bez zgody właściciela pomimo braku w tym zakresie jednoznacznych ustaleń co do tożsamości ciągnika, którym poruszał się obwiniony;
3. przyjęcie, że obwiniony nie posiadał przy sobie dokumentów w trakcie kontroli, w sytuacji, gdy wyjaśnił, że o dokumenty takie nie był rozpytywany;
4. przyjęcie, że obwiniony prowadził pojazd w postaci ciągnika rolniczego o nr rejestracyjnym (...) na drodze publicznej bez dopuszczenia do ruchu pomimo braku jednoznacznych ustaleń w tym zakresie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wnosił o uniewinnienie obwinionego w zakresie zarzutu I, II, III i IV wniosku o ukaranie. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów za sprawowaną z urzędu obronę obwinionego przed Sądem I instancji według norm przepisanych.

Apelacja obrońcy obwinionego K. G. wyrokowi zarzucała:

1) mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2, 4, 7, 366 § 1, 410 k.p.k. poprzez:

- nienależyte rozważenie i ocenienie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień obwinionych M. K. i K. G. i wskutek tego poczynienie jednostronnych i niekorzystnych dla obwinionego ustaleń faktycznych - co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania K. G. za winnego czynu przypisanego mu w wyroku;
- bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnieniom obwinionych K. G. i M. K. - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia tych dowodów przy ocenie stanu faktycznego sprawy oraz strony podmiotowej czynu zarzucanego obwinionemu K. G. w zakresie braku jego świadomości, co do wycięcia drzew na działce nie należącej do M. K.,
- art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu przypisanego obwinionemu oraz nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku wyrażające się w nienależytej ocenie prawnokarnej zamiaru obwinionego w zakresie czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie - w sytuacji gdy ustalenia poczynione w uzasadnieniu wyroku, a także okoliczności podane w wyjaśnieniach obu obwinionych oraz zeznaniach świadków wskazywały na potrzebę bardziej wnikliwej oceny prawnej stanu faktycznego sprawy;

2) mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż:

- obwiniony miał świadomość, że wycięte drzewa nie należą do M. K.,
- obwiniony, podejmując ucieczkę w trakcie powrotu z lasu, przyznał się do nielegalnej wycinki drzewa wraz z M. K. oraz istnienia świadomości w zakresie własności drzewa, mimo, że cierpi na lekkie upośledzenie umysłowe, zaś ucieczka jest naturalną reakcją człowieka podczas istnienia stanu zagrożenia i braku wiedzy odnośnie celu podjęcia pościgu,

- obwiniony w trakcie wycinki drzewa posiadał piłę spalinową oraz miał uzyskać wynagrodzenie za pracę w lesie w sytuacji gdy M. K. wynajął obwinionego do pracy przy wyrębie lasu i logicznym jest posiadanie w tym celu odpowiednich narzędzi, w tym piły, a także oczekiwanie uzyskania odpowiedniego wynagrodzenia za wykonaną pracę,
- obwiniony dokonał czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie umyślnie
- co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania obwinionego K. G. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, podczas gdy całokształt zebranego i należycie ocenionego materiału dowodowego nie pozwala na takie rozstrzygnięcie.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części w całości poprzez uniewinnienie obwinionego K. G. od zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, ewentualnie
2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w zakresie czynu zarzucanego K. G. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyrok tylko w niewielkiej części podlega korekcie, a mianowicie w zakresie podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec K. G.. Z uwagi na fakt, iż żaden z uprawnionych podmiotów nie złożył wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia, jego zakres Sąd Odwoławczy ograniczył do wskazania motywów jakimi kierował się dokonując korekty orzeczenia I-instancyjnego.

I tak Sąd Rejonowy dokonując wymiaru kary wobec K. G. znalazł podstawy do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Z uwagi na zakres zaskarżenia (tylko na korzyść obwinionego) oczywistym jest, że kwestia merytorycznej zasadności tego rozstrzygnięcia nie mogła być poddana ocenie Sądu Odwoławczego. Niemniej w toku kontroli instancyjnej zasadnym było wyeliminowanie, uchybienie które polegało na błędnym wskazaniu podstawy prawnej instytucji zastosowanej wobec K. G. – zamiast art. 39 § 1 i 2 kw, Sąd I instancji błędnie przywołał art. 29 § 1 i 2 kw.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109§2 kpw Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku. Sytuacja materialna i osobista obwinionych uzasadniała zwolnienie ich od opłat za II instancję oraz ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

oe